ועל החלה שנטמאת לא יוזנה ממקומה - פרש"י דלמאי חזי אי לאכילה הא טמאה היא אי להסקה אחת תבשילו אין שורפין קדשים ביו"ט וכ"ת ירוצה לפני כלבו כדלמרינן בפסחים (דף נ: ופס) גבי תרומת חמץ ומרילה לפני כלבו וי"ל דנתינה לכלבו אע"ג דאין כאן שום טורח אבל הכא כשטתן לתוך שריפה אינו מבערים דרחמנא אחשבה להבערתו אע"ג דהוי לעורך כדאמר אין מדליקין בשמן שרפה ביו"ט ואע"פ שהוא עורך יו"ט להליק לעורך אכילה וקשה הא דאין שורפין קדשים ביו"ט הייט טעמא משום טורח מלאכה לעשות אש ולעטוק בשריפתו אבל הכא כשטתן החלה לפני כלבו אין כאן שום טורח מלאכה לכן כ"ל דלכך אין נותנה לפני כלבו משום דמוטה בשרפה כדאמר בשבת (דף כה:) כשם שמצוה לשרוף הקדשים שנטמאו כך מצוה לשרוף את התרומה שנטמאת אבל נבי תרומת חמץ דקאמר מרילה לפני כלבו לא מיירי כשנטמאה אלא משום ביעור חמץ ולכך איצה לריצה שריפה וכן משמע בתמורה (דף נג:) דחשיב לה לתרומה טמאה בהדי הנשרפין וקאמר הנשרפין לא יקברו ומ"מ קשה דהיכי מדמה תרומה לקדשים לימר שאין שורפין תרומה ביו"ט אימא שאני שריפת קדשים דליתא בהו עורך הדיוט כלל לכך אין שורפין אבל תרומה דעורך הדיוט להסיק אחת תבשילו אימא שרפנו ביו"ט אחת תבשילו הא איכא עורך אוכל נפש ותיקן רביע לחק אחת תבשילו הואיל ואית ביה נמי עורך גבוה והוי בטל ליה עורך הדיוט אגל עורך גבוה והוי כאילו כולו של גבוה ורחיה מדלגיל (דף יט:) דאמרינן נדרים ונדבות אין קריבין ביו"ט ואפילו שלמים ואמאי הא שלמים עורך הדיוט אית בהו אגל ודאי בטיל ליה אלגו אגל אגל חלק גבוה והוי כאילו כולם לגבוה הכא נמי גבי תרומה נימא הכי וקשה לפי זה דא"כ אליים פסחים היכי דחיא י"ט הא אית ביה עורך גבוה כי אם אלי אם ואמאי לא בטיל ליה אגל אגל מצות גבוה אם אם להדיוט אגל ודאי י"ל דאין קושיא מעטם זה דמצות גבוה לא בטלה אגל הדיוט וגבי שלמים שאני דעיקר הקרבה בשביל גבוה וכהנים ובעלים משל גבוה קא אכו ומה שאין שורפין את התרומות הייט גזרה תרומה אמו קדשים":

[**בבהמת** קדשים. ורבי מרפון שהיה מסופק דס"ד דשרי משום בזיון קדשים] ת"י גריפת

זו אצל זו ואומר זו כזו תניא נמי הכי [לא יאמר אדם להברו הריני עמך בסלע הריני עמך בשתים אבל אומר לו הריני עמך למחצה ולשליש ולרביע:

מתני'

עין משפט נר מצוה

כח א מיי' פ"ב מהלכות יו"ט הלכה ג סמג עש"ע ת"ח סי' תצח סעיף ט:

כט ב מיי' פ"ו מהלכות בכורות הלכה ח סמג עש"ע יו"ד סי' שיג סעיף ח:

ל ג מיי' פ"ב מהלכות יו"ט הלכה מז סמג עש"ע ת"ח סי' תקיח סעיף ו:

לא ד ה מיי' שם:

לב ו מיי' שם סמג עש"ע שם:

לג: ח מיי' פ"ד מהל' יו"ט הלכה יט סמג עש"ע ת"ח סי' תק סעיף ח:

תת נוסא מקור טאסור לגזרות אומין

[שם בכורות ליתא אחד טום ואחד כל טום]

נוסא בהמה טאתה ביו"ט לא יציגנה מאקומה, הלא' נסר לבבר אם לו סתמא' דלא כרב (לעיל ליתא מקבר ואטענו מטאה דאיתא מקבר)

מבנה

[ל"ל דתניא]

סימון לדברות ר"ל ביו"ט בהדאת מטתנו (טיא סתמא) פסחים ט

ל - דלא כרב

ל - כרב

(מזקה) קוטיות

תטובות

ר' אמוראים מטאיה דרבא טחולקים בהמה טאתה ביו"ט לגבי הדלי חיים (טיא הריאים בין המטות) טאתו

שבת מט:

שבת קמה:

[ועי"ש תוס' שבת כד: ד"ה לפי ופסחים מו. ד"ה לא תקרא]

נוסא אין הפסקים האים ביו"ט

רבינו חננאל

וכן רבה הוה חייף בעיו"ט ואייתו ליה בכור לבקרו דלי רישה וחזא לטומא ואמר ליה זיל האידנא ותא למחר אתא למחר א"ל איך נפל ביה האי טומא א"ל בכור חזי שערי דרמו מאחורי דהוצא הכנים ראשו בין הוצא לאכול שעורים פרסיה כלומר חתך הקוץ שפתו א"ל הילמא את גרמת ליה

[שם בכורות לג: [מנחות טו:] [שם בכורות לד. ליתא יתן וכ"ל בשאלתות פ' כה סי' מד]

שבת קטו:

לעיל כ. ו: ע"ש שבת קטו: ע"ש

[שבת כג: כד]

[דרב וכ"ל שם ובאמת ע"ל דרבא וכן פוגס שם]

גליון השים

רשי"י ד"ס אין פוסקין וכו'. פי' רש"י לקמן דף לז ע"ל ד"ס מטום מקח וממכר: בא"ד בספר מזרח. כלישנא דש"ס סוכה דף לז ע"א וכן בעגלא וכו' והכו בנתמיים ח' ופי' סנסר' דף לג ע"ב:

* ר"ת ר"ב"א

[תוספ' ס"ג]

[ועי' רש"י לקמן לז. ד"ה מטום מקח וממכר]

מסורת הש"ס

ביצה ד"ה ר' יהודה אומר אם לא היתה נבלה מעורב שבת אסורה. אפילו תימא ר' שמעון מודה ר' שמעון בבעלי חיים שמתו שאסורין *תניא לא לר בר אמר משמיה דרבא דאמר מדה היה רבי שמעון בבעלי חיים שמתו שאסורין שפיר אלא לר' ריה דרב יוסף משמיה דרבא דאמר חלוק היה רבי שמעון אפילו בבעלי חיים שמתו שמותרים מאי איכא למימר: אי דרבנא ועירי בבהמת קדשים דיקא נמי דקתני עליה ועל החלה שנטמאת מה חלה דקדישא אף בהמה דקדישא, אלא מעמא דקדישא הא דחולין שריא תניא לר' ריה דרב יוסף משמיה דרבא דאמר חלוק היה ר' שמעון אף בבעלי חיים שמתו שמותרין שפיר אלא לר בר אמר משמיה דרבא דאמר מדה היה רבי שמעון בבעלי חיים שמתו שאסורין מאי איכא למימר אי דבא במאי עסקינן במסוכנת ודברי הכל: מתני' *אין נמנין על הבהמה לכתחלה ביו"ט אבל נמנין עליה מערב יום טוב ושוחטין ומחלקין ביניהם: גמ' מאי "אין נמנין" אמר רב יהודה אמר שמואל אין פוסקין דמים לכתחלה על הבהמה ביו"ט היכי עביד אמר רב מביא שתי בהמות ומעמידן בסלע הריני עמך בשתים אבל אומר לו הריני עמך למחצה ולשליש ולרביע: למימר מתני' דיקא לאשמועינן דחולין שריא ר' שמעון היא דלית ליה מוקמה - אגא לפר כריס דאמיר. סכא בפאי עפקינן בפסוכנא. לעולם ר' שמעון היא ומתני' במסוכנת דסבר ר' שמעון בה ואמר מתחכין את הדלועין כו' הלכך מעמא דקדשים לא יוזנה הא דחולין שריא: מתני' אין נמנין. גנמ' מפרש מאי היא: אבל. שותפו הוא הבוכה בלא פסוק דמים ומחלקין אותה ביניהם אבל ומאחר פסוק להם דמיה: גמ' מאי "אין נמנין" אמר רב יהודה אמר שמואל אין פוסקין דמים. דמקח וממכר בשבת וביו"ט אסור *בספר עזרא (נחמיה יג) מכרי עציר. דקתני שותפו הוא ומחלקין ביניהן היכי עביד שידעו למחר כמה היתה שוה לפסוק דמיה: מביא. להם ביו"ט שתי בהמות שוות ויאמר לאו אז כזו ולמחר שמין את העותרת: סריני עמך. נמנה על בהמה זו בסלע והייגו דשמואל דאמר אין פוסקים לה דמים ביו"ט: מתני'

*) נראה שג' תיבות אלו טוא סג"ה מן הגד שכתב על מימרא דמר בר אמימר דצריך למצוא מקומו היכן אמר דבר זה וכ"ש. **) נראה ל"ל דכיון דמסוכנת היתה מעיו"ט דעתיה עליה מלהמתל וכ"ה בכי"ף כאן ע"ש.